DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 23 stycznia 1951 **Nr 1** -25 **Poz. 1-5**

TREŚĆ:

1

OKÓLNIK

z dnia 30 grudnia 1950 r.

w sprawie podatku od wynagrodzeń od premii i wynagrodzeń za pracę w godzinach nadliczbowych oraz w dni świąteczne pracowników zatrudnionych w halach maszyn w państwowych urzędach, instytucjach oraz przedsiębiorstwach i zakładach gospodarki uspołecznionej. Nr PM. 23521/4/50.

W związku z wątpliwościami jakie wyłoniły się co do obowiązku w podatku od wynagrodzeń przy interpretacji niektórych postanowień Tymczasowego regulaminu premiowania maszynistek stanowiącego załącznik do uchwały Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr A. 125, poz. 1545), Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

Określone w powołanym regulaminie premie jak również wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz w dni świąteczne nie stanowią nagród w rozumieniu przepisów art. 5 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41) oraz § 18 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 98), nie korzystają zatem ze zwolnienia od podatku od wynagrodzeń.

Wymienione w Tymczasowym regulaminie wynagrodzenia otrzymywane przez pracownika pozostającego w stosunku służbowym za pracę w godzinach nadliczbowych oraz w dni świąteczne nie są wynikiem wykonania przez maszynistkę „czynności zleconej" w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 3 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 maja 1949 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w sprawie częściowego lub całkowitego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-34, poz. 496).

Wynagrodzenia te nie mogą być również zakwalifikowane jako wypływające z umowy o dzieło lub umowy zlecenia w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 2 powołanego zarządzenia.

W tym stanie rzeczy zarówno premie jak wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i w dni świąteczne nie mogą być opodatkowane oddzielnie od stałych wynagrodzeń pracowników hali maszyn, tj. w sposób wskazany w § 2 ust. 1 pkt 5 lit. a) i b) powołanego zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 maja 1949 r., lecz podlegają kumulacji z wynagrodzeniem stałym na zasadach art. 9 ust. 1 i 6 ustawy o podatku od wynagrodzeń. Wynagrodzenia te, jako mające charakter świadczeń za osiągnięcia w pracy, mogą być opodatkowane w sposób ulgowy, określony w § 2 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1949 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w sprawie zwolni[illegible]tórych kategorii wynagrodzeń od podatk[illegible] od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-19, poz. 285) — jeżel[illegible] wypłacane w tym samym okresie wypłaty wynagrodzenia stałego za co najmniej dwa okresy wypłaty.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

2

OKÓLNIK

z dnia 2 stycznia 1951 r.

w sprawie kwalifikacji uspołecznionych przedsiębiorstw budowlanych w zakresie art. 7 dekretu o podatku obrotowym. Nr BD. 6840/2/50.

W związku z wątpliwościami, które powstały przy stosowaniu przepisu art. 7 ust. 1 pkt 5 lit. b) dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R P. Nr 52, poz. 413), Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że za przedsiębiorstwa budowlane w rozumieniu powołanego wyżej przepisu należy uważać przedsiębiorstwa, które wykonują:

roboty miernicze; ziemne; rozbiórkowe; betonowe i żelbetonowe; murarskie i tynkarskie; kamieniarskie; zduńskie; dekarskie i blacharskie; posadzkarskie; sztukatorskie; szklarskie; malarskie i tapeciarskie; ślusarskie: kowalskie i konstrukcyj stalowych; ciesielskie i stolarskie; montażowo-instalacyjne,

instalacje wodno-kanalizacyjne; centralnego ogrzewania i przewietrzania; chłodnictwa; klimatyzacji; urządzeń sanitarnych; gazowych i elektrotechnicznych; urządzeń siłowych itp.,

w związku z:

a) budową; nadbudową; powiększaniem budynków stałych i tymczasowych oraz w związku z przebudową, przeróbką i dokonaniem takich zmian w istniejących budynkach, przy których zostają zmieniane, dodawane lub usuwane części nośne lub konstrukcyjne tych budynków, bądź ich części — lub następuje zmiana przeznaczenia tych budynków, albo ich części (np. przebudowa budynku fabrycznego na lokal mieszkalny lub odwrotnie), jak również w związku z konserwacją i remontem;

b) budową lub instalowaniem konstrukcji metalowych maszyn i silników mechanicznych; konstrukcji stalowych i urządzeń (piece hutnicze; sztolnie; dźwigi, turbiny itp.) oraz budową dróg; mostów; urządzeń portowych; tudzież linii elektrycznych wysokiego napięcia i gazowych itp.);

c) instalacją urządzeń sanitarno-technicznych, oświetleniowych; klimatyzacyjnych i radiowych (roboty wodociągowo-kanalizacyjne; urządzenia centralnego ogrzewania; budowa studzień; ustępów; dołów kloacznych; instalowanie piorunochronów; zakładanie anten itp.);

d) budową fundamentów; badaniem gruntów; budową konstrukcji oporowych pod urządzenia przemysłowe; obmurowań kotłów; pieców itp.;

e) przygotowaniem; uzbrojeniem i zagospodarowaniem terenu (rozbiórka budynków, odgruzowanie placu; wyrąb drzew; karczowanie pni; osuszanie i niwelowanie gruntu; zazielenianie placów itp.);

f) wykonaniem ogrodzeń z materiału trwałego; tudzież murów oporowych o wysokości powyżej 80 cm;

g) pracami ziemnymi o stałym technicznym przeznaczeniu;

h) pracami melioracyjnymi (osuszanie; odwadnianie; nawadnianie itp.);

i) pracami wiertniczymi.

Wykonywanie robót nie wchodzących w zakres prac właściwych dla budownictwa, o których mowa w punktach a) — i), nie pozbawia przedsiębiorstw je wykonujących charakteru przedsiębiorstw budowlanych, o ile przeważająca część ich czynności — wyrażająca się wysokością obrotów — związana jest z pracami budowlanymi, określonymi w wyżej wymienionych punktach. I tak, zakład malarski, trudniący się oprócz malowania wnętrz

również malowaniem szyldów będzie pomimo tego podlegał stawce podatkowej, przewidzianej dla przedsiębiorstw budowlanych, jeżeli malowanie wnętrz stanowi jego czynność główną, a malowanie szyldów jedynie czynność uboczną.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

3
OKÓLNIK
z dnia 8 stycznia 1951 r.
w sprawie wysokości opłat za karty rejestracyjne.
Nr PM. 24035/1/50.

Z dniem 12 listopada 1950 r. wszedł w życie dekret z dnia 26 października 1950 r. o zmianie dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 451), który zawiera między innymi przepisy, regulujące zgłaszanie obowiązku podatkowego w zakresie podatku obrotowego. Dekret ten uchylił obowiązujące do dnia 11 listopada 1950 r. przepisy o zgłaszaniu obowiązku podatkowego w zakresie podatku obrotowego zawarte w dekrecie z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 415).

W związku z okolicznością, że zagadnienie zgłaszania obowiązku podatkowego w zakresie podatku obrotowego w drodze uzyskiwania kart rejestracyjnych było do dnia 11 listopada 1950 r. unormowane w przepisach o podatku obrotowym, a więc w prawie materialnym, a z dniem 12 listopada 1950 r. zagadnienie to zostało unormowane przepisami dekretu o postępowaniu podatkowym, a więc przepisami prawa formalnego, powstać może wątpliwość, czy opłatę za uzyskanie karty rejestracyjnej należy pobrać w wysokości przewidzianej przepisami dekretu o zmianie dekretu o postępowaniu podatkowym — w przypadku, gdy podatnik po dniu 11 listopada 1950 r. zgłasza obowiązek podatkowy w zakresie podatku obrotowego przez uzyskanie karty rejestracyjnej, albo organ finansowy wydaje decyzję w odniesieniu do okresu poprzedzającego dzień 12 listopada 1950 r.

Rozstrzygając tę wątpliwość Ministerstwo Finansów wyjaśnia: opłatę w wysokości przewidzianej w przepisach dekretu o postępowaniu podatkowym należy pobierać zarówno za okres następujący po dniu 11 listopada 1950 r. jak i za okres poprzedzający — niezależnie od roku, za który istniał obowiązek uzyskania karty rejestracyjnej, jeżeli podatnik, uzyskując kartę rejestracyjną, zgłasza obowiązek podatkowy w zakresie podatku obrotowego, bądź organ finansowy wydaje w tym względzie odpowiednią decyzję.

Ministerstwo Finansów zaznacza jednak, że nie należy żądać dopłat do uiszczonych opłat za uzyskanie karty rejestracyjnej w tych wszystkich przypadkach, jeżeli te opłaty były uiszczone w wysokości przewidzianej przepisami obowiązującymi w czasie uiszczenia tych opłat. Dotyczy to także decyzyj, wydanych przez organa finansowe, jeżeli decyzje te do dnia ogłoszenia niniejszego okólnika są ostateczne w toku instancji, chociażby wynikająca należność z tych decyzyj nie została uiszczona. Natomiast w stosunku do decyzyj nieostatecznych należy postąpić w myśl przepisów art. 168 dekretu o postępowaniu podatkowym. (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506).

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

4
OKÓLNIK
z dnia 10 stycznia 1951 r.
w sprawie uznania za koszty uzyskania przychodów świadczeń na rzecz odbudowy Warszawy ponoszonych w 1951 r.
Nr PM. 22126/3/50.

Uwzględniając znaczenie gospodarcze świadczeń ponoszonych na rzecz odbudowy Warszawy, na podstawie art. 13 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 450) polecam zaliczać do kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 12 powołanego dekretu należycie udokumentowane ofiary ponoszone na ten cel w roku podatkowym 1951 przez podatników prowadzących prawidłowe księgi handlowe bez względu na wysokość tych ofiar.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

5
OKÓLNIK
z dnia 13 stycznia 1951 r.
w sprawie kart rejestracyjnych dla rzemieślników, dokonujących sprzedaży towarów własnej produkcji na targach i jarmarkach.
Nr PM. 23322/1/50.

W najbliższym czasie ogłoszony zostanie w Dzienniku Ustaw R. P. tekst rozporządzenia Ministra Finansów o wykonaniu niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z roku 1950 Nr 56, poz. 506) z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Według brzmienia przepisu § 22 ust. 1 pkt 3 powołanego rozporządzenia nie ma obowiązku uzyskania odrębnej karty rejestracyjnej na sprzedaż przez zakład rzemieślniczy wytworów własnej produkcji poza obrębem zakładu, jeżeli sprzedaż ta jest dokonywana na placach targowych w dni targowe i jarmarczne, osobiście lub najwyżej przy udziale jednego członka rodziny, stale zamieszkałego we wspólnym gospodarstwie rzemieślnika. Za członka rodziny, o którym wyżej mowa, rozporządzenie uważa małżonka oraz nieletnie dzieci własne, przysposobione i pasierbów oraz dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie.

W związku z powyższym Ministerstwo Finansów zarządza, by za okres począwszy od dnia 1 stycznia 1951 r. organa finansowe nie pociągały do obowiązku uzyskania odrębnej karty rejestracyjnej tych rzemieślników, którzy:

1) sprzedają na placach targowych wyłącznie towary, wyprodukowane we własnym zakładzie rzemieślniczym,

2) dokonują tej sprzedaży osobiście bądź najwyżej przy udziale jednego członka rodziny, stale zamieszkałego we wspólnym gospodarstwie domowym rzemieślnika,

3) trudnią się tą sprzedażą tylko w dni targowe i jarmarczne.

Ministerstwo Finansów zaznacza, że tylko równoczesne zachowanie wszystkich wymienionych warunków uzasadnia brak obowiązku uzyskania przez rzemieślnika oddzielnej karty rejestracyjnej na wykonywanie sprzedaży na targach i jarmarkach; niedopełnienie chociażby jednego z tych warunków, a w szczególności sprzedaż na placu targowym wyrobów własnej produkcji również w domu, nie będącym dniem targowym lub jarmarcznym, powoduje obowiązek nabycia odrębnej karty rejestracyjnej.

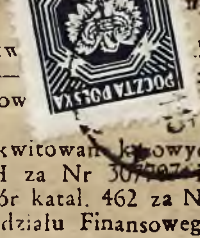
Jednocześnie Ministerstwo Finansów poleca umorzyć postępowanie wymiarowe i karne, o ile wszczęte ono zostało w międzyczasie w związku z nieuzyskaniem odrębnej karty rejestracyjnej na sprzedaż przez rzemieślników wyrobów własnej produkcji na placach targowych na rok 1951.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

SPROSTOWANIE.

W wykazie spółdzielni kredytowych (oszczędnościowo-pożyczkowych) ulegających likwidacji, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 12 września 1950 r. zmieniającego zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1950 r. w sprawie likwidacji niektórych spółdzielni kredytowych (Dz. Urz. Min. Fin. z 1950 r. Nr 23, poz. 143) wkradły się następujące omyłki drukarskie:

w pkt 25 zamiast „Wykończań" powinno być „Wykończalń",
w pkt 275 zamiast „w Piotrkowicach" powinno być „w Piotrowicach",
w pkt 486 zamiast „w Skekach" powinno być „w Skokach",
w pkt 523 zamiast „w Czeluśni" powinno być „w Czeluśnicy"
co niniejszym prostuje się.

…KATY
o unieważnieniu b… …witowań kasowych oraz kart …nych.

Unieważnia się:

1) blankiety pokw… …h Serii D za Nr Nr 96951—97000 oraz 97029— … przez poborcę skarbowego Prezydium Powiatow… …owej — Wydział Finansowy w Wąbrzeźnie.

2) blankiety pokwitowań kasowych z dowodami wpłat wzór katal. 469, Serii H za Nr 30… 301913 oraz blankiety kart rejestracyjnych wzór katal. 462 za Nr 522218 i 522388, zagubione w Oddziale 1 Wydziału Finansowego Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Szczecinie.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów. Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz. Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428/416.
Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,45

ODF

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14398, B-11661.

BEZPŁATNE